

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

ZÁHONYI VASUTAS

XI. évfolyam, 30. szám

2022. március 07

Elnöki látogatás Záhonyban

Nem emlékszem már olyan időszakra, amikor Záhony neve annyiszor elhangzott volna a médiában, mint napjainkban. Jobb volna, persze, ha most sem a háború apropójából ismerné meg ország-világ városunk, lakó- és munkahelyünk nevét, de sajnos ma nem az áruszállítás miatt vagyunk a Kelet-Kapuja. A teherforgalom ugyan nem állt le teljesen, mint ahogyan azt a hónapunkon is olvashattuk már pénteken, sokszorosára nőtt viszont a személyforgalom, ami rendkívüli terhet ró kollégáinkra is.

Meleg János a Vasutasok Szakszervezetének elnöke személyesen tájékozódott a záhonyi helyzetről, hiszen teljesen más a médián keresztül látni és hallani a híreket, mint azt testközelből megtapasztalni. Beszélgetett vasutas kollégákkal, érdeklődve hallgatta őket, viszont szomorúan látta a több ezer

menekültet, akik arra várnak Záhonyban (is), hogy valamiféle menedéket találjanak a háború borzalmai elől.

Véletlenek ugyan nincsenek, vagy mégis, de az élet úgy hozta, hogy éppen pénteken tett látogatás Záhonyban két cargós

vezető, Dr. Kovács Imre, az RCA igazgatósági tagja, valamint, az RCH Igazgatóságának elnöke, valamint Kotiers Román CFO. Ők is személyesen akartak tájékozódni a záhonyi helyzetről, segítséget nyújtani a város önkormányzatának a menekültek ellátásához, és nem utolsósorban egy fórumot tartottak a cargós munkavállalók részére.

A fórumon több mindentről tájékoztattak a vezetők bennünket, szó esett az RCH aktuális helyzetéről is. Számomra a legfontosabb mondanivaló mégis az volt, hogy a cargó vezetői megnyugvást hozzanak a záhonyi vasutasnak ebben az embert próbáló időszakban.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Elhangzott ugyanis, hogy a drasztikus áruforgalom csökkenés ellenére is megtartják a munkaerőt, ezt az időszakot átmenetinek tekintik. A szakszervezetekkel korábban megkötött megállapodás értelmében első körben a szabadságok kiadására és állásidőre kerülhet sor.

Erről ma reggel a 9.30 órakor kezdődő Helyi Érdekegyeztető keretében kaptunk tájékoztatást Balogh Sándor RCH TÜK vezetőtől. A kölcsönös tájékoztatás, tájékozódás mindenképpen hasznos volt, sikerült át és megbeszélni a jelenlegi záhonyi helyzetet, és az előttünk álló legfontosabb tennivalókat. Amennyiben az áruforgalom a nulla közelébe süllyed, úgy a HÉT ismét összeül és egyeztetünk az állásidő bevezetéséről is. Bízom benne, bízunk benne, hogy hamarosan befejeződik a háború, a menekültek visszatérhetnek otthonaikba, és az élet újra visszatér a normális kerékvágásba. Addig is minden érintettnek, de főleg a záhonyi vasutas kollégáinknak kívánok ebben a nehéz helyzetben kitartást, erőt és egészséget.

Juhász Tiborné

Következő számunk március 21-én jelenik meg.

Vasutasok Szakszervezete Területi Képviselő Záhony

Választhatunk?

Választanánk egyik, vagy másik, jó és rossz között, de bizonytalanok vagyunk a sikerben, miközben leértékeljük a választás lehetőségét. Pedig van, még akkor is, ha néha arra gondolunk, hogy milyen rossz nekünk. Mert nem futja erre, nincs időnk arra, ráadásul a kölök is egyre rosszabb matekból. Nem is beszélve arról, hogy az asszony így, az ember meg úgy, hát még az anyós – ki ezt, ki azt gondolja éktelen nagy nyűgnek.

Mára felismertük és megértettük mi is, akik még nem sokat éltünk, hogy minden lehet, ami már volt. És felsejlik bennünk az a rossz gondolat, hogy még az is lehet, ami nem volt, és nagyon nem szeretnénk. Számolhatunk, még a cipőt is lehúzhatjuk hozzá, ha kell, mérhetünk, vitázhatunk, végül tudomásul vesszük: az életünk nem csak rajtunk múlik. Irányítanánk a sorsunkat, de a lehetőségek egyre korlátozódnak. Csak duma, mindent lehet, mondja a halandó, és egész addig nagyon igaz, amíg ki nem megy a vasútállomásra, például Záhonyban.

Vannak, akik nagyon okosak lesznek ott, de többségünk inkább elbátortalanodik, és tudomásul vesszük, van, amikor kevés „az évek, meg a rutin”. Makacs, de érdekes világ ez, akár egy szép asszony, így nők napja előtt. De minél tovább nézelődünk a peronon, annál inkább szomorúságot látunk, és egyre több szomorú nőt, leginkább asszonyt. Mert látszik az messziről, hogy nem kirándulni érkezett kisgyermekkel, míg apa a tavaszi munkákra készül otthon. Választási lehetőségük nekik végképp nem nagyon volt, ami nekünk ma még görcs, az nekik egyelőre megszűnt létezni. Olyan is lesz, akinek végleg.

Holnap az ő napjuk következik, mert Nőnap volt, Nőnap lesz. Ma még nincs, de holnap már biztosan. És sokaknak másképp, mint tavaly, úgy azoknak, akiknek idáig kellett szaladni, mint azoknak, akik az utascarnokban és más helyeken segítenek. Mert ott is többségben vannak a nők, és biztosan volna vidámabb ötletük is. De jobb nemigen, hiszen ott vannak, ahol leginkább szükség van rájuk. Mint általában, sőt, többnyire, mert ők már csak ilyenek. Feleségek, anyák, otthon, segítők az állomásban, akár segélyszervezetek egyenpótlójában, akár civilként, magánszemélyként, csak úgy.

Ez lehetőség is arra, hogy emlékeztessük magunkat, a nőknek legalább olyan fontos szerepük volt minden korban, mint a férfiaknak, és mint mostanában is, nem csak a magánéletben. Igaz, ők kevésbé látszottak, még manapság is csak, ha baj van, és ritkán kapnak elismerést. Pedig nélkülük sok minden elmaradt volna, ami szép, vagy másképp történik, mint ahogyan ma ismerjük a múltunkat, vagy akár jelenünket. Azt meg csak ők tudnák megmondani, hogyan lehet nőnek maradni a küzdelmek során, és néha még olyankor is vidámságot csempészni a sok rossz között. Akár a záhonyi vasutasoknak is, akiknek vágányok között kell most többet teljesíteni.

Segítsük őket, hogy sokat tehessenek ezután is értük, értünk, mindenkiért. Tiszteljük őket, mert nekik mindig nehezebb azt tenniük, amit szeretnének, úgy választaniuk, ahogyan nekik is jó. Szeressük őket, drukkoljunk nekik, hogy mindig nők maradjanak.

Dolhai József

